

tyve Aar, fordi hans Fæder har Penge, bliver hjemme. Det er ikke en Moralitet, som vække Agtelse for en Nation i Udlandet. Det er altsaa Hærvæsenet, der har Skylden; det have vi stadig hørt her, og vi maae høre det andeffeds. Sa, at man overfor en Folkeforsamling kan staae og udtale sig saaledes og maaefke blive tillappet og tilraabt „Bravo“, det kan jeg nok forstaae, thi en Ting maa jo belyses for at forstaaes, men jeg troer ikke, at det er rigtigt, at man her i Salen, hvor vi dog ikke saadan sidde og drømme, men hvor vi ganske bevidst ere gaaede ind paa et nyt Forsvarssystem, skal kunne udtale saadanne Uttringer uden Indsigelse. Dette udelukker jo ingenlunde, at man kan være enig i, at vi gaae for rask frem med extraordinaire Anstafelser, og at der er forskjellige Ting at udsætte paa de Forordninger, der stilles til os fra Forsvarsministeriet, til samme Tid som vi vistnok Alle med Paaskjønnelse erkjende den Energi og Dygtighed, som er lagt for Dagen i disse Forhold i de senere Aar. Men vi kjende jo Alle det Standpunkt, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds indtager; han er jo under Forsvarsvæsenets Behandling selv fremkommen med et Forslag, og det angaves at skulle være meget billigere end det, der er blevet vedtaget — det angives at skulle være det, men der blev ikke da og der er heller ikke nu eller nogeninde ført et ordentligt Debit for, at det vilde være blevet det. Derimod var der der en lille Tanke, som blev fremsat i et positivt bestemt Forslag, og som gik ud paa at gjøre det billigere, og det lyder saaledes: „Stilingsvæsenet og Billaarbytingen vedbliver i det samme Omfang som hidtil“. Det er altsaa det gamle System med dets Følger, som vi skulle beholde. Jeg er overbevist om, at hvis jeg spørger de Herrer, som forlange, at vi skulle virke moralsk, saa ville de ikke have, at vi skulle sende uøvede Soldater i Krig imod meget gjennemøvede Folf, thi det er jo udendvidere det Samme som at føre dem til Slagterbanken. Jeg er ogsaa overbevist om, at de heller ikke ville have, at vi skulle føre dem i Slagmarken med et saaringe Antal Befalingsmænd og dertil Befalingsmænd, som ikke have havt Leilighed til at

blive øvede i at befale deres Afdelinger med fuld Styrke; men ville de ikke dette, saa gad jeg vide, hvorledes de ville indskrænke det Antal Befalingsmænd, som er tildeelt de forskjellige Afdelinger efter den nye Lov. Men hvad er det da, de ville have? Sa, de ville have, at vi ikke maae øve saamange Folf om Aaret, de ville have, at vi skulle lade dem trække Lod, og saa skulle vi lade Halvdeelen gaae ind og lære og den anden Halvdeel være fri, kort sagt, vi skulle beholde det gamle System. Naar saa Farens Stund kommer, skulle vi fylde vore Liniebatalioner med 8 Aars Mandskab, maaefke 9 à 10 Aars Mandskab og saa skulle Forstærkningen indkaldes for at faae et passende Antal Folf ligesom i de sidste Krige, i hvilke det jo navnlig viste sig, hvilken Nytte det gamle System medførte; ja, i sidste Krig var det netop, at vi toge de fattige Folf bort fra deres Familier. Men have de Herrer da glemmt, at just derfor er Invalideforsørgelsen stegen saa betydelig, fordi vore Invalider saa godt som Alle skulle have Understøttelse, da de saa godt som Alle tilhøre den fattige Klasse? Have de taget med i Beregning det store Antal af Familier, over hvilke man har kastet Sorg, fordi man tog deres Forsørgere bort, til samme Tid som man efter det nuværende System kan undgaae det? Har man taget i Beregning, hvor stor en Byrde der ligger paa Fattigvæsenet omkring i Landet netop paa Grund af det samme System? Tag alt dette i Betragtning! Jeg appellerer ikke til de Herrens moralske Følelse, ikke til Betydningen af den Omstændighed overhovedet, at der er unge Mænd i Hæren istedetfor ældre, og heller ikke til den Indflydelse, som det har paa det sociale Liv og Anden i Hæren i det Hele taget, men jeg appellerer blot til deres finantsielle Indsigt, og jeg vil da spørge, om de da ikke ved at tage dette med i Beregningen ville komme til at sige, at den Udgift paa 2—300,000 Rd., som vi have mere for at indøve alle vore vaabendygtige Mænd, ville vi faae tilbage paa Grund af de her oplyste Omstændigheder. Og dertil kommer da, at saa kan en Mand, der er 29—30 Aar gammel, omtrent rolig gaae